Skrytá historie čtyřicátého verše - číslo třicet čtyři

Ezechiel číslo patnáct

Jeff Pippenger
2026-10-28

Pět skrytých měsíců

Poselství islámu, jak je znázorněno v desátém verši, předložil Josiah Litch v roce 1838 v souvislosti s časovým údajem uvedeným v patnáctém verši. V té době zůstávaly některé prvky proroctví Litchovi skryty. K 1. srpnu 1840 již Litch zveřejnil podrobnější výklad založený na tom, co mu bylo po roce 1838 zjeveno z poselství o „pěti měsících“. V roce 1838 byla Litchovi část poselství o „pěti měsících“ z deváté kapitoly Zjevení ještě skryta. Skrytá část proroctví o pěti měsících byla Litchovi odpečetěna před rokem 1840 a toto odpečetění vedlo k projevení Boží moci v letech 1840 až 1844.

Pět měsíců z pátého verše zůstalo skryto až do roku 2026. Když Alžběta po pěti měsících vyšla z ústraní, připojila se k ní Marie. Marie propojuje pět měsíců pobytu v ústraní s podobenstvím o deseti pannách, neboť na rozdíl od Alžběty byla Marie těhotnou pannou, zatímco Alžběta byla těhotnou ženou, která již překročila plodný věk. V obou případech šlo svým způsobem o zázračné narození, avšak Marie byla pannou. Všichni proroci hovoří o konci světa a panny v posledních dnech, které představuje Marie, jsou oněch pět moudrých panen, které tvoří filadelfské hnutí třetího anděla a jejichž počet činí sto čtyřicet čtyři tisíce. Alžběta a Marie se setkávají v šestém měsíci, po pěti měsících Alžbětina pobytu v ústraní. Pět měsíců z pátého verše zůstalo skryto až do roku 2026.

Když se narodil Jan, Marie se vrátila do Nazareta a Zachariáš již nebyl němý. Marie byla s Alžbětou až do uzavření dveří při vydání nedělního zákona, kdy promlouvá proroctví. Zachariáš je mezníkem alfa, který je zbaven řeči, a také mezníkem omega, který promlouvá při narození svého syna. Zachariáš je na počátku i na konci a představuje prvního i třetího anděla. Alžběta je poselstvím druhého anděla a Marie je poselstvím půlnočního volání, které se připojuje k Alžbětě na konci pěti měsíců skrývání.

Noemova osmičlenná rodina byla po pět měsíců ukryta v arše a poté archa spočinula na hoře Ararat. Půlnoční volání se v Exeteru připojilo k druhému andělu a pokračovalo až do chvíle, kdy se 22. října 1844 zavřely dveře, čímž se naplnilo podobenství o deseti pannách. Marie se v Exeteru připojila k Alžbětě a zůstala s ní až do Janova narození.

Poselstvím, které bylo v roce 1838 před Litchem skryto, bylo poselství o „pěti měsících“. Skrytí pěti měsíců je znázorněno osmi lidmi v arše; je to Alžběta, která se skrývá během prvních pěti měsíců svého těhotenství. Byl to Pán, kdo v roce 1838 držel Svou ruku nad pěti měsíci, dokud ji z pěti měsíců neodňal, čímž Litchovi umožnil zveřejnit datum deset dní před jeho naplněním. Když

je v posledních dnech rozpečetěno poselství o pěti měsících, tak jak je nyní předkládáno, nacházíte se v období šesti dnů stanového shromáždění v Exeteru, od 12. do 17. srpna 1844, po nichž následovalo šedesát šest dní až k zavřeným dveřím 22. října 1844. Bylo to sedmdesát dva dní, ale když jsou umístěny na prorockou linii a jednotlivé mezníky jsou pak vyčleněny, lze vidět, že znamením obléhání, znázorněným stanovým shromážděním v Exeteru, bylo šest dní, po nichž následovalo šedesát šest dní až k zavřeným dveřím. V prorockém smyslu je toto období znázorněno jako 6 6 6.

Dějiny obléhání, představované obdobím od Exeteru do 22. října, znázorňuje Lámech ze šestého pokolení Kainova rodu. Dveře se zavřou těsně poté, co je odpečetěno proroctví o pěti měsících. Zavírají se postupně, avšak pro adventismus tento proces začal 11. září a končí při obléhání. Až nastane obléhání, projevíte charakter buď Lámecha z Kainova rodu, nebo Lámecha ze Šétova rodu. Číslem těchto dějin je pro Lámecha z Kainova rodu 6 6 6 a pro Lámecha ze Šétova rodu a vítěznou církev 7 7 7.

Dvě povahy, představované dvěma Lámechy a čísly 666 nebo 777, se začínají projevovat událostmi, které přitahují pozornost veřejnosti k adventismu, když vyvstává otázka, proč adventisté mlčeli o varování před ohnivými koulemi v Nashvillu. Stupňující se spor se stává názornou ukázkou, jež předchází uzavření dveří spojenému s blížícím se nedělním zákonem a jejímž předobrazem byla zvířata vystupující po rampě do archy. Stupňující se názorné varování mělo svůj předobraz také v Eliášově zkušenosti na hoře Karmel a v milleritském hnutí roku 1844.

Prorocká struktura obléhání

Prorocká struktura obléhání, které končí zničením města, představuje časové období, jež začíná znamením a končí znamením. Představuje časové období a časový okamžik. Období utváření obrazu je znázorněno různými způsoby. Každá prorocká struktura tohoto druhu v inspirovaném svědectví předobrazuje období zkoušky obrazem šelmy, které vrcholí znamením šelmy.

> „‚Obraz šelmy‘ představuje tu podobu odpadlého protestantismu, která vznikne, až budou protestantské církve hledat pomoc u státní moci k prosazování svých dogmat. Zbývá ještě objasnit, co je ‚znamení šelmy‘.“ Velký spor věků, 445.

Toto časové období představuje utváření obrazu šelmě a obrazu šelmy; přijetí znamení šelmy se vynucuje tehdy, když utvářený obraz dosáhne bodu, v němž může svým promluvením dát vzniknout nedělnímu zákonu. Znamení autority Říma předobrazil Nebúkadnesar při zničení Jeruzaléma. Ať jde o Babylón, nebo o Řím, struktura obléhání zdůrazňuje krále severu v posledních dnech. Orhanovo obléhání v letech 1333 až 1337 a čtyři roky od 27. července 1449 do obléhání Konstantinopole v roce 1453 nejenže předobrazují období od 11. srpna 1840 do 22. října 1844, ale tato obléhání také zdůrazňují úlohu islámu coby dětí východního větru v biblickém proroctví. Tématem krále severu (Babylóna nebo Říma) a východního větru jsou „zprávy z východu a ze severu“ v Danielovi 11:45.

> Avšak zprávy z východu a ze severu ho znepokojí: proto vytáhne s velikou zuřivostí, aby mnohé zahubil a zcela vyhladil. Daniel 11:44.

Čtyři roky od 27. července 1449 do obléhání Konstantinopole v roce 1453 vymezují nejen čtyřleté období, ale ve spojení se smrtí Jana Palaiologa v roce 1448 je toto období vyjádřeno také pěti lety.

Tato struktura je znázorněna v obou zničeních Jeruzaléma i v potopě za Noemových dnů. Je přítomna v prvním pesachu v Egyptě, kdy se vyžadovalo, aby hubící anděl spatřil znamení krve na dveřích, které zavedly faraona a jeho vojsko do moře, dokud nebyly uvolněny východní větry a vody neuzavřely vstupní dveře do zaslíbené země. Tato struktura je přítomna v dějinách alfa církve v Pergamu od roku 313 až po první nedělní zákon z roku 321 a v dějinách omega Pergamu od Justiniánova dekretu z roku 533 až po nedělní zákon z roku 538. V případě Pergamu je znamením buď edikt, nebo dekret, oba však zahajují období, které vrcholí nedělním zákonem.

Schéma Ezechielova obléhání a zničení Jeruzaléma zahrnovalo období od roku 587 př. n. l. do roku 586 př. n. l.: dva roky při inkluzivním počítání času a 1,5 roku při exkluzivním počítání času. Další prorocké schéma obléhání rovněž představují dva roky tažení u Pania, které zahrnovalo bitvu u Pania v roce 200 př. n. l. a obléhání Sidónu v roce 198 př. n. l. Smrt Ezechielovy manželky odpovídá smrti Lámecha, smrti Jana Palaiologa a bitvě u Pania.